

Đêm Nay

Mở những cánh cửa sổ cho có chút gió đêm ra vào, tôi ngồi một mình trong bóng loang lổ của ánh đèn hắt từ ngõ nhỏ bên ngoài, tưởng mình có thể chìm xuống. Y như cảm giác khi nghe tin cha mất. Giờ thì một người của âm nhạc, một giáo sư uyên bác, mà tôi vô cùng ngưỡng mộ kính yêu, cũng vừa ra đi. Một ngôi sao đã bay về vùng trời miên viễn ánh sáng*. Để lại một khoảng trống thẳm buồn, có lẽ nói, cho mọi người cũng không sai. Nỗi buồn này của tôi có theo được bước Người để thả những hạt nước mắt đưa tiễn hay không, một đoạn đường quuyến luyến ngăn ngủ nữa thôi...

Không hiểu sao, tôi lại rất muốn nghe tiếng hát Thu Vàng trong lúc này. Và trong không khí xa vắng, tiếng hát như gần gũi, thăm bảo tôi, có khóc thì xin hãy tràn mi đi... Cứ thế tôi miên man theo tiếng hát, bay ra ngoài khung cửa, đậu trên những ngọn lá đang phe phẩy gió mùa hè. Có thể tôi sẽ thấy bóng Người cuối trời mây trắng kia...

Ở kia người hát có tên là Thu Vàng, đang hát những bài mùa thu và đêm, tôi biết rồi, chỉ vì lòng tôi đang thu quá trước nỗi chia xa này, và Thu Hát** là nỗi an ủi tôi tìm về. Hình như nghe hát để trốn những hạt nước mắt muốn rơi. Khóc Người. Trong cảm xúc ấy tôi gỡ những con chữ..., cảm ơn tiếng hát bạn đã cùng tôi giây phút nặng lòng.

Nhớ năm ngoái, tôi tình cờ may mắn được quen với Thu Vàng, từ Việt Nam sang chơi, qua anh Thân Trọng Mẫn, anh tới nhờ cái máy tính để trình bày thiệp mời dự buổi hát của Thu Vàng tại Santa Ana. Hôm đó vì mới mổ xong tôi đã không thể tới dự, và được Thu Vàng tặng mấy CD nhạc. Tôi thường xuyên nghe Thu Hát từ ấy, mỗi lần nghe cảm như kỷ niệm xưa đang tươi rói và hẫng đi như lại vừa đánh mất nó..., không cắt nghĩa được, chẳng hạn, khi nghe Bạch Yến cất lên "... ta lê bước chân phong trần tha phương" thì cứ như cả đêm đông đều bị quuyến rũ bởi giọng hát và trời đất cũng phong trần theo. Nên phải là Đêm Đông với Bạch Yến, mới được. Cũng như khi Khánh Hà buông câu "... bước chân về căn gác nhỏ", cái âm "nhỏ" hát ra theo kiểu kìm lại một nỗi ung ức, hắt vào ta khí lạnh u trầm mùa đông. Nên chỉ Khánh Hà với Mùa Đông Sắp Đến của Đức Huy, mới chịu. Cũng vậy, khi nghe Thu Vàng, và chỉ mỗi chất giọng ấy, là thấy tiếng thoảng nhẹ, hiu buồn của mùa thu, âm trong, thanh mà hàm ẩn khắc khoải qua giọng ngân và láy... em có nghe bên ni lạnh như bên nớ... âm "nó" dài ray rút, không gian chỉ còn là một đường chỉ mỏng manh, nếu hạt lệ này rơi

xuống chắc tất cả sẽ không còn manh mối nào nữa với thời gian, để chỉ thành nỗi nhớ Người, ... bây giờ đã âm dương nghìn trùng...

Có phải tự ngàn xưa trong thơ, gió đã là một hình tượng được gắn với nỗi ly biệt, thương nhớ, mà đêm nay tiếng gió từ Thu Hát, tôi cũng nghe ra nỗi chan chứa như vậy? Như trôi cùng tôi cái đồng điệu của mát mát đang có này. Một giọng hát cất lên khiến ta nghe ra tri âm, thì nó trở nên tri kỷ.

Tôi biết Thu Vàng có không ít tri kỷ, dù chỉ ít xuất hiện, chỉ thu đĩa rồi tặng bạn hữu, hoặc hát mê say ở nơi chỉ có bạn thân. Và những người nghe như tôi, một căn phòng vắng, một đêm rất đầy, một nỗi sầu chưa vơi, đó là những hòa âm chuẩn nhất với thánh thót buồn của tiếng hát Thu Vàng. Một âm giọng đầy đưa người nghe lên nhiều cung bậc cảm xúc, đặt người ta vào nơi chốn vừa thực vừa mơ, và xóa thời gian dưới tiếng rót trong trẻo của âm thanh.

Nhà Văn Nguyễn Đông Nhật nói, “tiếng hát Thu Vàng như thể là tiếng kinh cầu của một trái tim biết dâng hiến cho đời những nhịp đập nồng nàn, tha thiết và như đang biến mỗi phút giây này trở thành mãi mãi...”

Nhà văn Đặng Tiến nói, “... khi xuất thân -những trác ẩn bỗng thăng hoa thành tiếng hát. Tiếng hát Thu Vàng..., óng ả, đầy cảm xúc và truyền cảm. Cũng không lấy chi làm lạ, xưa nay vẫn vậy -nghệ thuật là dấu chân loài người để lại sau khi qua những thử thách. Nghệ thuật là khả năng con người biến định mệnh thành tiếng hát...”

Như thế thì Thu Vàng hẳn đã đặt cảnh ngộ vui buồn trong đời thành tiếng hát gió thu để thổi vào những khung cửa chờ? Thành tiếng hót họa mi tha nắng xuống chỗ ngồi trong đêm của người đang nhớ Người xa vắng? Thành tiếng hót chiền chiện đưa bước chân Người về mái ấm quê hương? Nếu thế thì, tiếng hát ơi, xin cứ mãi đồng hành nơi cõi nhân gian...

Có một bài thơ tôi viết đã lâu. Viết từ cảm xúc tiếng gió về đầy khung cửa sổ đêm, nghe như tiếng thở chuyện đất trời. Bây giờ tôi mới biết có một giọng hát chuyên chở tiếng gió ấy, thao thức như tiền kiếp về, trong hương quỳnh, trong ánh trăng, trong giấc mơ trần thế, trong mắt còn dâu bể, đúng là tất cả hình ảnh được khơi gợi từ tiếng hát Thu Vàng, nên xin chép lại, trân trọng tặng bạn, để hiểu vì sao trong nỗi đau trước phút đi xa của Người, tôi đã phải nương tựa vào tiếng hát bạn đến thế, âu cũng là duyên nợ nhau...

Nửa Đêm Nghe Hát

Nửa đêm, tiếng hát

Như gió thổi tràn

Hương hoa hương cỏ

Thơm lòng gói chần

*Nửa đêm, ánh trăng
Soi tình vụn cổ
Run rẩy trăm năm
Về trong quỳnh nở*

*Nửa đêm, tiền kiếp
Hóa thân lời ca
Lá nằm thêm thiếp
Đổ lệ tài hoa*

*Nửa đêm, chiêm bao
Mênh mang trần thế
Lời nào xôn xao
Buộc lòng dâu bể*

Lần đầu tiên nghe Thu Vàng hát tôi cảm xúc đến ngán lệ, và tôi nhớ ngay bài thơ này của mình. Những điều viết trong đêm xưa ấy bỗng dung đêm nay tôi thấy nó lọt hẳn vào cõi hát Thu Vàng.

Lúc này cũng đã nửa đêm, tiếng hát ở bên cạnh tôi, như thể đang cùng thấp nén tâm hương theo bước chân Người. Cộng vào nỗi buồn ly biệt, tôi sưng đau vì giọng hát đổ lệ tài hoa này.

Nguyễn Thị Khánh Minh

Santa Ana,

25.6.2015

Nguồn:http://www.hoiquantramhuong.org/index.php?option=com_content&view=category&layout=blog&id=161

www.vietnmavanhien.net